

ffede i og holde paa Kjøbenhavns Befæstning, til- lige vare blinde efter Reglen: al Kjærlighed gjør blind. Jeg skal finde mig i denne Anse, og det saa meget lettere, som det for Diebliffet er første Gang, at der i Nigsdagen er forelagt et Befæstningsforslag for Danmarks Vedkommende, hvor man har udeladt Kjøbenhavns Befæstning. Da der nu aldrig har været nedsat en eneste Forsvarskommission til Drøftelse af Landets Befæstningsvæsen, der ikke har forlangt Kjøbenhavns Befæstning, saa have altsaa alle disse Kommissioner lidt af den Svagthed at være blinde, og jeg skal med Glæde finde mig i at lide af den samme Svagthed. Men netop det, at det er saa, giver mig den Støtte og det Hold, som jeg behøver for at optræde som Forsvarer for Kjøbenhavns Befæstning. Min ærede Nabo tilhøre (Thomsen) udtalte igaar, saaledes opfattede jeg ham i det Mindste, at der var en Mangel ved Forslaget, men denne kunde suppleres, og han stillede i Udsigt, at han til anden Behandling vilde fremsætte Forslag til Kjøbenhavns Befæstning. Jeg maa tilstaa, at det vilde forekomme mig besynderligt; thi, hvis Regjeringen havde anset det for muligt at gennemføre Kjøbenhavns Befæstning, nærer jeg ikke Tvivl om, at den høitærede Regjering vilde have bragt det i Forslag, men jeg tror virkelig ikke, at det vil kunne nytte noget, at et enkelt Medlem fremsætter et saadant Forslag, selv om det er et Medlem, der har haft en saa stor Indflydelse paa Afgjørelsen af vore Forsvarsspørgsmaal som det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 1ste Valgfreds (Thomsen).

Jeg skal nu tillade mig i Kortbed at gaa over til at udtale min Anskuelse om Danmarks Forsvar.

Det Objekt, som en Fjende under en Krig vil søge at naae, er tillige det Objekt, paa hvilket vi bør basere vort Forsvar. Kunde det nu stille sig tvivlsomt, hvilket Objekt Fjenden vil søge at naae, da var det at danne en Forsvarsplan overordentlig vanskeligt, men for os tror jeg ikke, at denne Vanskelighed er tilstede, naar man kun vil gaa ud fra den rette Forudsætning. Det har man ikke villet. Man har altsfor meget fæstet sine Dine paa vor sydlige Nabo som vor eneste Modstander, og om jeg end maa indrømme, at der for os kan være al mulig Grund til at væge os mod Overfald fra den Side, saa tror jeg dog, at det vilde være urigtigt at bygge en Forsvarsplan alene paa det Hensyn, thi Erfaringen har noksom viist, at den, der staar som vor Fjende, kan blive vor Ven, og omvendt. Nei, skulle vi have en Forsvarsplan, maa den bygges saaledes, at den med tilbørligt Hensyn til Nuet tillige beregnes paa de Muligheder, som Fremtiden kan bære i sit Skjød, eller med andre Ord, vi maa have en Forsvarsplan, der er baseret paa, at vi kunne blive angrebne af enhver Modstander, der magter et Angreb derigjennem, at han er os overlegen.

Men hvad enten et saadant Angreb har til Maal en Erobringskrig, eller Maalet er at gjøre os ufsadelige, eller det er at tvinge os under en Konflikt til at tage Parti imod vor Villie, er det min Overbevisning, at Sjælland er det Sted, der vil være udsat for Angreb, og at Kjøbenhavn vil være Objektet. Hvorfor? Fordi, naar Kjøbenhavn er i Fjendens Haand, saa er Danmarks Existents dermed afgjort, saa have vi mistet vor Selvbefæstelsesret. Jeg veed meget vel, at man strax ligeoverfor denne Betragtning vil møde mig med en Indvending, som jeg derfor strax skal imødegaa. Man vil under en bestemt given Forudsætning, nemlig Sagen set i Forhold til en vis bestemt Modstander, sige, men hvis det var Fjendens Hensigt at besætte Sjælland og Fyn, saa kan det lidet nytte at koncentrere vort Forsvar paa Sjælland og at have befæstet Kjøbenhavn. Dertil svarer jeg: fordi Fjenden har besat Sjælland og Fyn, derfor ere disse Landsdele endnu ikke erobrede, men min Overbevisning er, at den korteste Vej til Sjællands og Fyns Erobring gaar over Sjælland og Kjøbenhavn, thi hvis Fjenden dikterer os Fredsvillaarene i Kjøbenhavn, ere vi nødsagede til at underkaste os, hvilke Betingelser han end foreskriver. Det er netop derfor, at jeg anser Kjøbenhavns Befæstning mod Land- og Søiden for at være nødvendig for vort Forsvar, og jeg tør ikke slaa mig tiltaals med den Udtalelse, der findes i Motiverne, at det er mindre sandtyndt, at Fjenden vil foretage Landgang paa Sjælland. Jeg vil desuden ved samme Leilighed henlede Opmærksomheden paa en Besynderlighed, som det forekommer mig, at Motiverne indeholde, idet de tale om et Forsvar af Sjællands Nordkyst, Vestkyst og Sydskyst, men nævner ikke med et Ord et Forsvar af Østkysten, og jeg skulde dog tro, at der var saa meget mere Anledning til at tage Hensyn til denne Kyst, som der jo netop der findes det farligste Punkt, nemlig Rjøge Bugt, hvorfra man efter Landgang har den korteste Operationslinie til Kjøbenhavn.

Spørger man nu om, hvorvidt der kunde være Anledning til at udvide Forsvaret ud over Sjælland til Fyn og Sjælland, saa er Svaret derpaa efter min Formening dette, at det kommer an paa, om vi ere istand til at fikke os Kommunikationen mellem Sjælland og Fyn. Dette kan ske paa en af to Maader. Det kan ske ved en befæstet Kommunikationslinie; men om dette Punkt har den høitærede Krigsminister, og jeg tror med Rette, udtalt, at det er ikke muligt at opnaa en saadan Linie, idet han ikke turde komme med et Forlangende om de betydelige Bevillinger, som et saadant Anlæg vilde kræve. Men der er endnu en Grund, som jeg tror, vi skulle se hen til, og det er, at det vistnok er tvivlsomt, om vi overhovedet, naar vi under en Krig have til Hensigt at spærre Drogden, paa samme Tid faae Lov til at betragte Store Belt som et indre Farvand, som